

WEEKLIJK 24 PAG. 1972
 UITGEVERIJ DE
 COLONIALE PUBLISHERS

DE REDACTIE ZIJN ALLE
 DE REDACTIEUR, D. G. VAN
 DER WERF, P. O. B. 1700

EN VERLENDE
 INHOUDSOPGAVE

D. A. CHANDRASEKAR, A. S. S. S. S.
 MELANA DE. G. A. S. S. S. S. S.
 MELANA DE. G. A. S. S. S. S. S.
 A. S. S. S. S. S. S. S. S. S. S.
 A. S. S. S. S. S. S. S. S. S. S.
 A. S. S. S. S. S. S. S. S. S. S.

REDACTIE
 DE WERF

A. S. S. S. S. S. S. S. S. S.

DE WERF, P. O. B. 1700

A. S. S. S. S. S. S. S. S. S. S.

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

DE WERF, P. O. B. 1700

Algemeen
Sociaal-Religieus Maandblad

SNE DE WAARHEID C
 AL-HAQ

DE INSTITUUT VOOR
 ISLAMITISCHE STUDIES EN PUBLICATIE
 Sociaal-Religieus Instituut
 Postbus 1700 - Suriname P.O.B. 1700

"De Waerheid is niet de recht
 die men met een ander
 de menselijke en alle
 en het is niet de recht"

I N H O U D

1. GELUKKIG NIEUWJAAR
2. DE ISLAMITISCHE STAAT EN DE
 DICTATORSCHAP
3. DE HEILIGE QORAN
4. NIET
5. POSITIE VAN DE VROUW IN DE ISLAM
6. MORELE ORDE
7. ZIJN DE DAGEN VAN 181 AN-18 (TELE)
8. ...

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

HET INSTITUUT VOOR
ISLAMITISCHE STUDIES EN PUBLICATIES
Surinaamse Islamitische Uitgeverij
Paramaribo-Suriname P.O.B. 1768

ALGEMEEN SURINAAMSE ISLAMITISCH MAANDBLAD "ALHADO"

DRUKKERIJ "JITSEP"

VEREENIGDE ISLAMITISCHE VERZEKERING

WAK KADET ISLAM HOOP 985 985

DE DIREKTEUR VAN HET INSTITUUT VOOR ISLAMITISCHE
STUDIES EN PUBLICATIES WENST AAN ALLE MEDEWERKERS,
REDAKTEURS, AUTEURS, ABONNE'S, LEZERS, DISTRIBU-
TEURS, BINNEN-EN BUITENLANDSE KORRESPONDENTEN, ALS-
MEDE AAN ALLE ZAKENRELATIES PRETTIGE FEESTDAGEN
EN EEN GELUKKIG NIEUWJAAR TOE. MOGE DE BETREKIN-
GEN IN HET KOMENDE JAAR STEVIGER EN VRUCHTBAARDER

GELUKKIG
NIEUWJAAR

DE ISLAMITISCHE STAAT EN HET DICTATORSCHAP

DOOR: DR. BASHARAT AHMAD

Niet voor niets waarschuwde de H. Profeet zijn "ummat" (gemeente) tegen het gevaar van de "Dadjdjal" (antichrist). Niet omdat de waarheid enige reden heeft om bevreesd te zijn voor de valsheid. Integendeel, de Qoran zegt, dat wanneer de valsheid met de waarheid in botsing komt, de laatste haar de hersenen inslaat en de valsheid de hielen licht.

De vrees voor de "Dadjdjal", waartegen de waarschuwing uitgevaardigd werd, ligt in het woord zelf besloten. Het is afgeleid van de stam *dadjl*, dat "bedrog" betekent. *Dadjdjal* betekent dus: iemand, die zo volleerd is in het bedriegen van anderen, dat zelfs geleerden en mensen van verstand met succes misleid worden, en dit is juist het geval met de Westerse cultuur en beschaving.

Het huldigt een absoluut verkeerd beginsel of een misleidende leestelling en presenteert het in het kleed der waarheid. Maar het bekleedt deze valsheid met zulk een bekoring en aantrekkelijkheid, dat zelfs grote denkers daardoor misleid worden en haar als de waarachtige waarheid aannemen.

Er zijn talrijke voorbeelden van dit soort. Dictatorschap is een van deze soorten van bedrog, opgesierd en opgediend als de grote waarheid.

Wat is dictatorschap? Leiding van een persoon! Een persoon weet door zijn voortreffelijk verstand en kracht alle macht in zijn handen te concentreren en een heel volk aan zijn wil ondergeschikt te maken, en zijn wil is wet. Niemand durft hem interpelleren. Een aanmerking op hem wordt bestraft. Hij is in geen enkel opzicht aan zijn volk verantwoordelijk voor wat hij zegt en doet.

In vroegere tijden was zo'n persoon bekend als een autocratische koning. Op het gebied van de godsdienst wordt hij *Pir* (bekrompen geestelijke) genoemd. Tegenwoordig heeft de Westerse beschaving dezelfde oude, reeds afgedankte potentiaat, die despotisch de scepter zwaaide, doen herleven, maar in een zeer aantrekkelijk kleed. Hij is van de kroon ontdaan. Hij is ook onttroond. Maar zijn handen van despotisme zijn met grotere macht bekleed dan vroeger en hij is aan de wereld voorgesteld onder de gewijzigde naam "dictator".

Deze persoonlijkheid werd met zo'n glans verhoogd, dat zelfs degenen, die kort tevoren een despotische regering en het *pir*-schap

als de slechtste vormen van slavernij veroordeeld hadden, verblind werden en zich de ogen uitwreven om te zien, of de verlossing van het mensdom bij slot van rekening niet in het systeem van dictatorschap lag.

Zij sloten hun ogen voor de voor de hand liggende waarheid, dat een conclusie, waartoe een vereende poging van een aantal hoofden gekomen is, minder kans heeft verkeerd te zijn dan die, welke door slechts een hoofd bereikt is.

Het is niet onmogelijk, dat een dictator zijn volk langs de weg naar vooruitgang voert. Het is evengoed mogelijk, dat een andere het weer in de poel van ontarding stort.

Zelfs een en dezelfde dictator is niet onfeilbaar. Hij kan zijn volk een goede leiding geven. Hij kan door een verkeerde stap hen in het verderf storten.

De leiding van een persoon is met veel meer gevaren bezwangerd dan de beslissing, waartoe een verenigde beraadslaging van vele hoofden gekomen is.

Ik geef toe, dat er koppen zijn met vermogens van zeer hoge orde. Zij bereiken somtijds ongetwijfeld wonderen en leiden hun volk naar grootheid en glorie.

Zulke hoofden zijn echter hoogst zeldzaam en verschijnen zeer zelden op het wereldtoneel.

Dat is een der redenen, waarom zij op de bladzijden der geschiedenis zo groot opdoemen. Maar een zeldzaam ding als dit moet men niet tot gegevens maken, om er de algemene conclusie op te baseren, dat de despotische leiding van een persoon beter is dan de beslissingen, welke bereikt zijn door vele wijze hoofden bij elkaar te steken.

Het is een vergissing om het succes van een individu toe te schrijven aan een systeem van dictatorschap.

In werkelijkheid komt het niet door het systeem, maar door de kracht van zijn eigen intellect en de macht van zijn persoonlijkheid. Feitelijk moet het als een daad der Goddelijke goedertierenheid beschouwd worden, dat het hoofd van een persoon toevallig het rechte pad volgt en een volk naar zijn doel der grootheid leidt.

Het is niet onmogelijk, dat hetzelfde hoofd van het rechte pad afdwaalt en het volk in het verderf brengt.

Napoleons genie en macht zijner persoonlijkheid voerden Frankrijk naar het toppunt van glorie, maar een blunder zijnerzijds bracht de instorting er van teweeg, zo snel als hij het had doen opkomen.

Dictatorschap is op zichzelf in geen enkel opzicht verantwoordelijk voor de vooruitgang van een volk.

Het Britse Rijk heeft zich over de gehele wereld uitgebreid, maar het is niet de vrucht van enig dictatorschap. Evenmin hebben Amerika en Rusland hun macht en grootheid te danken aan dictators. Evenzo bereikten volkeren in hun tijd grootheid en glorie, maar het was niet aan dictatorschap toe te schrijven.

Het werd teweeg gebracht door de kennis en arbeid van begaafde personen onder die volkeren.

Om de waarheid te zeggen, het was de uitwerking van Gods goedertierenheid geweest, dat deze volkeren met zulke persoonlijkheden gezegend waren. Dictatorschap heeft er niets mee uit te staan.

Er moet dus een grens getrokken worden tussen het systeem van dictatorschap en de persoonlijkheid, wier prestaties de harten van de wereld met ontzag heeft vervuld. Want zijn prestaties zijn toe te schrijven aan de kracht van zijn eigen persoonlijkheid en niet aan enig systeem van dictatorschap.

De vraag is:

Gesteld dat een onbetekenend persoon tot dictator verheven wordt; wat zal hij doen?

Hij zal zijn volk slechts te gronde richten. Het is slechts een buitenkansje, dat een volk toevallig een goed dictator krijgt.

Het systeem van dictatorschap is dus vol gevaren. Zelfs al leidt het tot succes, het succes is van korte duur. Men kan niet weten, wanneer deze ene persoon een verkeerde stap doet en zijn volk te gronde richt.

Daar staat tegenover, dat democratie betrekkelijk meer vrij is van dwalingen en dat haar prestaties duurzamer zijn. De dwalingen van een persoon worden weer goedge maakt door de bekwaamheid van anderen.

Ik zal nu aantonen, of het begrip Staat, zoals door de Islam is gesteld, in overeenstemming is met democratie of dictatorschap. Daartoe moeten wij allereerst de Qoran naslaan. Volgens het Qoranische begrip Staat berust het oppergezag bij de Wet, zoals het vastgesteld is in het vers:

"O gijlieden, die gelooft ! gehoorzaamt Allah en gehoorzaamt den Gezant en degenen onder u, die het gezag in handen hebben; derhalve, indien gijlieden over iets twist, verwijst het naar Allah en den Gezant (m.a.w. naar den Qoran en de Sunnah)" (4:59).

Voor een Muslim zijn de Qoran en de Sunnah de bronnen van alle wetten. Het vers betekent derhalve, dat het oppergezag in de Islam bij de Wet berust.

Een Muslim moet de Wet gehoorzamen. Hij moet ook degenen gehoorzamen, die met de uitvoering van de Wet belast zijn. Zonder dat kan geen georganiseerde maatschappij gemakkelijk werken en is geen goede regering mogelijk.

Het is echter mogelijk, dat personen, die voor de uitvoering van de Wet verantwoordelijk zijn, bij de wetten later in statie dwalen of haar opzettelijk misbruiken en de onderdanen dientengevolge schade lijden.

Om hen daartegen te beschermen, is vastgesteld, dat, wanneer er een grief tegen de Staat is, het geschilpunt aan de arbitrage van de Qoran en de Sunnah onderworpen moet worden. M.a.w. een grens is getrokken tussen de uitvoerende en de rechterlijke functie van de Staat.

Een regeerder is evenzeer aansprakelijk voor zijn daden voor het gerechtshof als een burger. Inderdaad heeft een burger, zo hij een grief heeft tegen de regeerder, het recht om hem voor het gerecht te brengen.

Is de regeerder schuldig bevonden, dan is hij evenzeer vatbaar voor straf als een burger. M.a.w. alle souverain gezag berust in de Islam bij de Wet. De koning en de burger zijn evenzeer aan de Wet onderworpen.

De Qoran stelt dan verder de wijze van uitvoering voor de regeerder vast.

Hij stelt vast:

Amru-hum sjura baina-hum, d.w.z. "Hun zaken worden door onderlinge beraadslaging onder hen (d.i. de Muslims) beslist." (42:38). M.a.w. indien er wetten uit de leerstellingen van de Qoran en de Sunnah afgeleid moeten worden, moet het toevertrouwd worden aan een commissie van bekwame wijze personen, die wetten door onderling overleg moeten ontwerpen. De daarop volgende toepassing der wetten en de bijzondere vorm van uitvoering moeten ook door hetzelfde bevel worden geleid, n.l. het bevel der onderlinge beraadslaging.

Wie weet niet, dat het hoofd van een enkel persoon gemakkelijker dwaalt dan de arbeid van de beste bij elkaar gestoken hoofden? Om die reden heeft de Islam alle staatsaangelegenheden der Muslims op onderlinge beraadslaging gegrond.

Wanneer men door onderlinge beraadslaging tot een beslissing is gekomen, noemt de Qoran deze beslissing *azm*, waarvan het juiste Nederlandse equivalent "besluit" is.

De Qoran zegt in dit opzicht:

"Raadpleeg met hen over alle zaken, en welk besluit gij ook genomen hebt, voer het uit, op Allah vertrouwend." (3:158).

Dit betekent slechts, dat besluiten niet tot het papier bepaald moeten blijven. Ze moeten ook in daden worden omgezet.

Wanneer een besluit eenmaal aangenomen is, moet er geen weifeling zijn. Terwijl men op God vertrouwt, moet men het in toepassing brengen.

Het is absurd dit vers te verklaren in de zin, dat, terwijl men anderen raadpleegt, men hun mening overboord gooien en naar eigen believen handelen moet, als het op de daad aankomt.

Indien alles naar het gelieven van de regereerder gedaan moet worden, waartoe dient het dan eigenlijk, een beraadslaging te houden?

Dit is een belediging voor de openbare mening.

Mensen raadplegen, maar tegen hun advies in handelen betekent: hun zeggen, dat zij dwazen zijn.

De grammaticale constructie van het bovenstaande vers laat niet de minste twijfel over wat betreft het feit, dat het "besluit" genomen moet worden in overeenstemming met de beraadslaging, welke met andere Muslims gehouden is.

Dit blijkt duidelijk uit de letter *fa*, waarmee het tweede gedeelte van het vers begint:

fa idza azamta. Deze letter wordt gebezigd om aan te duiden, dat de *azm* (het besluit) het resultaat moet zijn van de beraadslaging. Negeert men dit, dan doet men de constructie van het vers geweld aan. Bovendien zou het, wanneer men het vertaalt door "besluit" onafhanke-

lijk van raadpleging, onbestaanbaar zijn met andere duidelijke Qorani-sche voorschrift *Amru-hum sjura baina-hum*, d.w.z. "Hun zaken worden door onderlinge beraadslagingen onder hen beslist."

Hoe een Raad van Adviseurs te vormen?

De Qoran toont verder aan, hoe deze raad van de beste koppen der gemeenschap gevormd moet worden. Hij stelt vast:

"Waarlijk, Allah gebiedt ulieden toevertrouwde goederen over te dragen aan degenen, die ze waardig zijn en dat, wanneer gij lieden tussen de mensen rechtspreekt, gij met rechtvaardigheid rechtspreekt". (4:58).

Het vers toont aan, wat voor personen in de wetgevende macht geplaatst moeten worden.

Slechts zij, die waardig zijn de zware verantwoordelijkheid eer aan te doen.

Staatsaangelegenheden zijn een toevertrouwd nationaal pand; het beheer er van moet toevertrouwd worden aan degenen, die er alleszins geschikt voor zijn.

De kiezers moeten bij hun keuze tussen de mededingende kandidaten zich door dat criterium laten leiden, n.l. geschiktheid voor het toevertrouwde pand.

Geen partij-overwegingen of enig ander motief moet het uitbrengen van stemmen in de stembureaus beheersen.

Evenzo moeten degenen, die in de Raad geplaatst zijn, bij al hun beslissingen ook die overweging - rechtvaardigheid - hebben, wanneer zij beraadslagen.

Dit is een dubbele voorzorg. In de eerste plaats moeten de kiezers voor de rechte man stemmen en in de tweede plaats wordt de in de Raad geplaatste persoon te kennen gegeven, dat hij bij het in werking stellen van de machinerie der regering zich moet laten leiden door rechtvaardigheid en billijkheid.

CONCLUSIE

Het oppergezag berust in de Islam bij de Wet. De koning en de burger zijn gelijkelijk aan de majesteit der Wet onderworpen. Geen individu kan een despotisch gezag uitoefenen.

Iedereen is voor het gerechtshof voor zijn daden verantwoordelijk. Het uitvoerend bewind wordt streng afzijdig gehouden van de rechterlijke macht; het eerste is evenzeer aan de controle van de laatste onderworpen als de grote massa.

De regering zij gegrond op de ware beginselen der democratie. De interpretatie der Wet berustte bij een lichaam, bestaande uit de beste koppen der gemeenschap. De toepassing der Wet geschiedde overeenkomstig de beraadslaging. Indien er een gerechtelijke dwaling is, is elk lid van de gemeenschap gerechtigd het bewindvoerende gezag voor het gerecht te brengen.

Tot de Raad dienen de rechte personen gekozen te worden, personen die werkelijk geschikt zijn om de verantwoordelijkheid op zich te nemen.

Deze gekozen leden oefenen hun gezag in het ware belang van de gemeenschap en mijden alle zelfzuchtige of partij-doeleinden.

Dat is het begrip "democratische Staat", zoals het in de Qoran in hoofdlijnen is aangegeven.

Laten wij nu de "Sunnah" van de Profeet raadplegen.

Toen in de slag bij Uhud de Mekkanen Medina aanvielen, was de Profeet met enige Gezellen van mening, dat men van binnen de muren der stad weerstand moest bieden. De meerderheid echter was gunstig gestemd voor het bestrijden van de vijand in het open veld. De Profeet liet daarom zijn mening varen en berustte in het oordeel der meerderheid. Behalve in geloofsaangelegenheden, waaromtrent de Profeet rechtstreeks licht van God ontving, hield hij zich aan het Qoranische bevel: *Amru-hum sjura baina-hum*, d.w.z. "Hun zaken worden door onderlinge beraadslaging onder hen beslist." Toen de meerderheid tegen hem inging, drong hij zijn eigen mening niet op.

Naderhand zagen de Gezellen in, dat zij door hun verzet tegen de mening van de Profeet zich niet goed hadden gedragen. Zij stelden de Profeet voor binnen de muren der stad te vechten, maar de Profeet weigerde en hield zich aan het besluit der meerderheid, daardoor aantoonende, dat een eenmaal aangenomen besluit zonder weifelen of aarzelen uitgevoerd moest worden. Dit was een welsprekende commentaar op het vers:

"Raadpleeg met hen over alle zaken, en welk besluit gij ook genomen hebt, voer het uit, op Allah vertrouwend."

Gaan wij nu naar de praktijk van de eerste vier Chalifa's.

Zij stichtten nooit een despotisch koningschap.

De allereerste Chalifa, Abu Bakr, verklaarde in zijn allereerste toespraak zijn positie duidelijk, aldus:

"Helpt mij, als ik op den rechte weg ben, maar helpt mij terecht, als ik dwaal."

Is dit dictatorschap of democratie in de ware zin des woords? Geen Staatsaangelegenheid werd door hem beslist, zonder behoorlijk te hebben beraadslaagd.

Dan komt "Umar". Tijdens zijn regering bereikte het systeem der beraadslaging een stadium, waarin de president slechts een stem genoot. Zelfs in het tegenwoordige gevorderde stadium der democratie geniet de president twee stemmen. Maar ten tijde van "Umar" had de president niet meer dan een stem (zie: Al Fariq door Sjihli).

Eens hield "Umar" een huwelijks-preek en legde grote nadruk op het feit, dat men geen grote bedragen op de vrouw diende vast te zetten als bruidsgave.

Een bejaarde vrouw stond op en maakte bezwaren, terwijl zij het Qoranische vers reciteerde:

"En indien...gijlieden een van haar een hoop goud hebt gegeven, neemt er dan niets van terug".
(4:20)

Daarop zei de oude vrouw:
"O, Umar ibn Chattab, als God het ons geeft, hoe durft gij het te verhinderen?"

Strafte Umar deze vrouw? Neen! Hij keerde naar de preekstoel terug en zei:

"God zij dank! De vrouwen van Medina hebben meer verstand van de Qoran dan "Umar". Ik trek mijn bevel terug".

Eens vroeg "Umar" in een chutba (preek) zijn toehoorders, wat zij

zouden doen, indien hij verkeerd handelde.

Er stond iemand op en zei:

"Wij zullen u met het zwaard recht zetten."

"Zegt gij deze woorden tot Umar"? riep de Chalifa uit, terwijl hij veinsde boos te zijn.

"Natuurlijk!" klonk onversaagd het antwoord.

"God zij dank!" zei de Chalifa.
"Er leven onder de Muslims nog mensen, die de Chalifa terecht zouden helpen, indien hij op de verkeerde weg was."

Eens toen Umar nog Chalifa was, werd hij door Zaid ibn Thabit als gedaagde voor het gerecht gebracht. De laatste eiste, dat, indien Umar een eed aflegde, hij bereid was zijn aanklacht in te trekken. Daarop zei het gerechtshof, dat de Chalifa van het afleggen van een eed vrijgesteld was, waarop "Umar" tot het hof zei:

"Gij zijt niet geschikt om een rechter te zijn.
Begunstiging is aan het gerechts hof onvergeeflijk."

Soortgelijke voorbeelden zijn er bij honderden. Kan men zich een radicaler vorm van democratische regering denken?

De Islam kent geen dictatorschap. Hij heeft de mens van iedere vorm van slavernij bevrijd. Hij heeft eveneens de boeien van het dictatorschap verbroken. De regeringsvorm, die hij opgesteld heeft, grondt zich op de hoogste begrippen der democratie.

DE HEILIGE QORAN

DOOR: J.M. DRAGMAN

Hoewel de Heilige Qor'an, gelijk wij alvoren er op wezen, bij gedeelten geopenbaard werd, is de hele openbaring toch een geheel, op een en dezelfde manier overgebracht.

Hij is het Woord Gods, dat door de Heilige Geest, d.i. de engel Gabriël, werd geopenbaard.

Openbaring wordt, gelijk de Heilige Qor'an ons zegt, de mens in drie vormen geschonken en het is voor welke sterveling ook niet weggelegd, dat Allah tot hem spreekt, behalve door ingeving of van achter een sluier, of door een gezant te zenden en met Zijn verlot te openbaren wat Hem behaagt, (42:51).

De eerste van deze manieren wordt *wahy* genoemd, dat hier gebezigd wordt in zijn letterlijke betekenis van *al-isjarat-al-sari'a (R)*, d.w.z. een haastige ingeving de mens in de geest gebracht, of *ilqa fi-l-rau*. Dat is het, wat er in werkelijkheid bedoeld wordt, als men zegt, dat een profeet of een rechtschapen persoon onder invloed van de Heilige Geest spreekt.

In dit geval wordt de persoon een gedachte in de geest gebracht en het onderwerp, waarop zij betrekking heeft, wordt als door een bliksemflits verlicht.

Het is geen boodschap in woorden, maar eenvoudig een gedachte, die een twijfel of een moeilijkheid uit de weg ruimt, en is niet de vrucht van overpeinzing.

De tweede manier wordt beschreven als spreken van achter een sluier. Dit heeft betrekking op gezichten, die men in de slaap of in een toestand van geestvervoering ziet, wat we dromen (*ru'ya*) of visioen (*kasjf*) kunnen noemen.

De derde manier is die, waarop de boodschapper d.w.z. de engel, die

de boodschap brengt tot de ontvanger der Goddelijke openbaring wordt gezonden en de Goddelijke boodschap in woorden wordt overgebracht; dit is de hoogste vorm van openbaring.

Zoals reeds gezegd, is de engel, aan wie de Goddelijke boodschap in woorden is toevertrouwd, is Gabriël of de Heilige Geest; en deze derde manier van openbaring is tot de profeten Gods alleen bepaald, dat is te zeggen, tot mensen wien belangrijke Goddelijke boodschappen tot het mensdom zijn toevertrouwd, terwijl de eerste twee vormen van openbaringen, die, met de bijzondere openbaring aan de profeet vergeleken, lagere vormen zijn, die profeten en degenen die geen profeten zijn, gemeen hebben.

Voor het overbrengen van de hogere boodschap, die op het welzijn van het mensdom betrekking heeft, wordt een hogere vorm van openbaring gekozen, een vorm, waarin de boodschap niet enkel een gedachte is, maar in werkelijke woorden is ingekleed.

Het vermogen van de profeet om door God aangesproken te worden is zo hoog ontwikkeld, dat hij de Goddelijke boodschappen ontvangt, niet slechts als gedachten, hem in de geest gebracht, of in de vorm van woorden, onder invloed van de Heilige Geest geuit of gehoord, maar werkelijk als Goddelijke boodschappen in woorden, overgebracht door de Heilige Geest.

In de terminologie van de Islam wordt dit '*wahy matluw*' of 'gereciteerde openbaring' genoemd, en de Heilige Qor'an werd van het begin tot het eind in deze vorm tot de Heilige Profeet geopenbaard, zoals de aanhalingen, die ik aan het Heilige Boek zelf heb ontleend, overduidelijk aantonen.

Het is in zijn geheel wahy matluw of een openbaring, die bepaald in woorden tot de Heilige Profeet is geciteerd, en is dus geheel en al de hoogste vorm van Goddelijke openbaring.

De zichtbare gevolgen der werkzaamheden van de Heilige Geest zijn naar Joodse opvatting de Bijbelboeken, alle waarvan onder zijn inspiratie samengesteld zijn geweest. Alle Profeten spraken in de Heilige Geest, en het meest kenschetsende teken van de aanwezigheid van de Heilige Geest is de gave der profetie, in de zin dat de persoon, waarop hij rust, het verleden en de toekomst ziet.

Met de dood der laatste drie profeten, Haggai, Zacharia en Maleachi, hield de Heilige Geest op zich in Israel te openbaren (En.J.). Hieruit blijkt, dat het Joodse denkbeeld was, dat de Heilige Geest inspiratie tot de profeten bracht. Het enige verschil tussen dit en het Islamitische begrip is dit, dat het laatste de eigen woorden der openbaring beschouwt als voort te komen uit een Goddelijke bron, terwijl het ten eerste de woorden blijkbaar beschouwt als die van de profeet zelf, die onder invloed van de Heilige Geest sprak.

Jezus Christus en zijn discipelen bezigden het woord in precies dezelfde betekenis.

Jezus eerste ervaring van de Heilige Geest in de vorm van een duif was het gevolg van zijn doop door Johannes (Matth. 3:16), hetgeen er op schijnt te wijzen, dat het verband houdt met een zeker stadium der geestelijke ontwikkeling van de mens.

De Heilige Geest daalde eerst toen hij gedoopt was op hem neder. Het denkbeeld van de vorm ener duif vindt men ook in de Joodse literatuur.

Bovendien gewaagt Jezus ervan, dat de Heilige Geest de rechtschapen dienaren Gods inspireerde: Hoe noemt

men David, in de Geest, zijnen Heere? (Matth. 22:43); want David zelf heeft door de Heilige Geest gezegd (Mark. 12:36):

De Heilige Geest wordt gegeven aan wie Hem hierom vragen (Luk.11:13). Zelfs de eerste ervaren der discipelen van de Heilige Geest is een herhaling van de oude Joodse traditie. Zoals wij daar vinden dat de Geest met ene stem van grote ruising kwam (Ezech.3:12), zo kwam er ook in het geval van de discipelen van Jezus uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldige, gedreven wind (Hand. 2:2:

De Heilige Geest, zoals Jezus en zijn discipelen die begrepen, was dus dezelfde als die der Oudtestamentische profeten, welke weernage-nog precies dezelfde is als die volgens Islamitische opvatting, en de rechtzinnig Christelijke idee van de Geest als een der drie personen van de Godheid, eeuwig naast God bestaande, is van latere oorsprong.

1. Raghieb geeft een enigzins afwijkende verklaring.

Volgens hem sluit 'wahy' niet alleen een inspiratie of een ingeving, iemand in de geest gebracht, in zich, maar ook 'taschir' d.w.z. een zeker ding een zekere weg doen volgen overeenkomstig de wetten der natuur, een voorbeeld waarvan de openbaring is aan de bij (16:68) en 'manam,' d.i. dromen.

En de tweede vorm, van achter een sluier, beschouwd hij als van toepassing te zijn op het geval van Mozes, tot wie hij denkt dat God op een andere manier sprak dan tot andere profeten, dat is te zeggen, Hij sprak tot hem, terwijl Hij voor hem onzichtbaar was.

Wat nu de openbaring aan de bijbetreft, is het een duidelijke vergissing, daar het vers alleen zegt, hoe God tot mensen spreekt.

En wat hij omtrent de wijze van openbaring tot Mozes gezegd heeft, is ook een vergissing, want de Heilige Qor'an stelt in duidelijke be-

woordingen vast, dat de Heilige Profeet Mohammad openbaring werd geschonken in dezelfde vorm als waarin zij geschonken was aan de profeten voor hem, Mozes mede begrepen:

Waarlijk, Wij hebben u geopenbaard, zoals Wij tot Noach en de profeten hem openbaarden (4:63); en Mozes wordt in dit verband afzonderlijk vermeld in vers 164.

Daarom heeft de tweede manier, van achter een sluier, betrekking op 'ru'ya' of dromen en 'kasjif' of visioenen, want in dat geval wordt een zeker gezicht getoond, dat een diepere betekenis heeft dan het zich oppervlakkig beschouwd, voordeet.

De droom of het visioen heeft een zekere betekenis, maar die betekenis ligt -h.w. achter een sluier verborgen en moet achter die sluier gezocht worden.

De in de Heilige Qor'an vermelde dromen (hfdst. 12) lichten dit toe. Jozef zag, dat de zon en de maan en de elf sterren zich voor hem ne-

der bogen, en dat beduidde zijn grootheid en zijn inzicht in de dingen.

Een koning zag zeven magere koeien zeven vette opeten, en dat betekende, dat zeven jaren van hongersnood en ontbering op zeven jaren van overvloed zouden volgen en het opgeslagen koren van het land opvreten.

'God spreekt van achter een sluier' betekent derhalve, dat Hij zekere waarheden in dromen of visioenen openbaart.

In een gezegde van de Heilige Profeet worden deze 'musjsarat' genoemd: Er is niets van 'rubuwwa' (d.i. het ontvangen van tijdingen van God) overgebleven, behalve 'mubasjsarat'.

Toe men de Heilige Profeet vroeg wat 'mubasjarat' was, antwoordde hij: Goede visioenen (Bu. 91:4)

Tot deze categorie worden ook gerekend woorden, die God sommiger Zijner rechtschapen dienaren doet uiten, of die zij onder invloed van de Heilige Geest horen.

WASALAAM

NIEUWS:

PAKISTAN AFFAIR

Pakistan is bestemd om een leidende rol te spelen in de eenheid en vooruitgang van de Islamitische wereld onder het dynamische leiderschap van de Minister-President Zulfikar Ali Bhutto, volgens de zienswijze van Sheikh Abdullah bin Sabeel, Imam van Ka'aba, vooral gelet op de pragmatische aanpak van de premier.

De ambassadeur Sahabzada Yaqub Khan ontving een exemplaar van het nieuwe "Basis Urdu en Engels Woordenboek" van de auteur William E. Ali, die werkzaam is op het Amerikaanse Bureau voor Internationale Ontwikkeling. Het woordenboek bevat meer dan 3000 woorden.

CONFERENTIE VAN DE OPPERSTE RAAD DER MOSKEEEN TER WERELD

Van 14 tot 18 april 1976 werd te Mekka een conferentie georganiseerd door de Wereld Opperste Raad der Moskeeën.

De leden werden verwelkomd door Prins Fawaz van Saoedie Arabie. Ter gelegenheid van deze conferentie opende de Prins een unieke tentoonstelling over de Heilige Qoran. Op deze conferentie zijn er toespraken gehouden van o.m. de Koning van Saoedie Arabie, Khaled bin Abdul Aziz en Dr. Abdul Haleem Mahmud, de Rector van de wereldberoemde en oudste Islamitische "Al Azhar Universiteit."

Uit: The Journal of
Muslim World League
Mecca, april 1976
No. 6

POSITIE VAN DE VROUW IN DE ISLAM

DOOR: AL HADJ A.M.GUMAN

Algemene beschouwing over de positie van de vrouw en wat de Islaam ten aanzien daaromtrent zegt.

De mannen beschouwen zich graag als de sekse, die bestemd en aangewezen is om te heersen. In de wetten van bijna alle volken zijn de veronderstelde heersersrechten van de man over de vrouw neergelegd met de duidelijkheid, die men in de wetten anders tevergeefs zoekt.

Bijna in alle godsdiensten is het beperkte heersersrecht van de man over de vrouw verheven tot een goddelijk gebod. Maar dit alles leert ons alleen hoe de mannen, die de wetten en godsdiensten maakten, het graag wilden hebben.

Het bewijst niet dat de man ook in werkelijkheid de vrouw regeert en nog minder dat elke man een vrouw weet te regeren.

Al regeren de vrouwen de mannen niet officieel, toch regeert de vrouw als regel het exemplaar van het mannelijk geslacht, waarmee zij speciaal te maken heeft, haar eigen man dus. Het schijnt volgens die uitspraken, die in korte formules de onderwerping van eeuwen samenbrengen, dat de mannen de vrouwenwereld aan zich hebben onderworpen, in wet en godsdienst, maar dat slechts bij hoge uitzondering de man de vrouw, waarmee hij persoonlijk te maken heeft, weet te regeren.

Wie heeft Adam, Simson, David en Salomo ten val gebracht?

Het is toch een vrouw geweest zoals ons geleerd is. Daarmee wil ik zeggen, dat waar de eerste, de sterkste, de dapperste en de wijste man tegen de vrouw het onderspit hebben moeten delven, de rest van de mannen wereld maar alle hoop moet opgeven de vrouw aan zich te onderwerpen.

Er zijn vele spreekwijzen, waarin het heersersrecht van de man wordt erkend, maar zijn macht wordt bespot.

Enkele voorbeelden:

De man moet de baas zijn, mits hij de vrouw laat doen wat zij wil.

Vaart de man als schipper, dan is de plaats van de vrouw aan het roer.

Aan de man komt het bestuur van de boerderij toe als hij de zorg voor de boter aan de vrouw overlaat.

Een gehoorzame vrouw beveelt haar man.

Vrouwen willen in de man een leidman hebben, die zij kunnen leiden.

Vrouwen regeren de mannen, die de wereld regeren.

Afgaande van deze en soortgelijke uitspraken en spreekwijzen, schijnt de toestand zo, dat de man de officiële heerser is in de wereld en dat de vrouw in de praktijk, zo niet de mannen, dan toch haar man regeert.

Anders gezegd: hem de schijn, haar het wezen.

De komische kant van die toestand is dat de man, enerzijds lichamenlijk de sterkere, anderzijds de door alle geestelijke en morele machten tot heerser over de vrouw aangewezen, in werkelijkheid de zwakste is.

Hoe komt het toch, dat de lichamenlijk zwakkere vrouw zo'n macht kan uitoefenen over de sterke man?

Over welke onfeilbare wapens beschikt zij dan toch, om de man met zo een grote zekerheid er onder te krijgen en er onder te houden?

Op deze vraag heeft men allerlei antwoorden klaar.

De geliefkoosde wapens die man de vrouw toedicht, en waar de man niet tegen bestand zou zijn / haar listten.

Het arsenaal van de vrouw bevat als voornaamste wapen list en sluwheid. De diepste oorzaak van de onmacht van de mannen om aan deze heerszucht op den duur weerstand te bieden ligt natuurlijk in de zinnelijkheid van de man.

Waar de man zwicht voor de andere sekse, zwicht hij niet voor de vrouw, maar voor het wijfje.

Waar de vrouw de sterkste is, daar is zij dat als geslachtwezen en is de bron van haar macht de sexuele zwakheid van de man.

Om haar stoffelijke honger te stillen heeft de vrouw de man bevestigd niet nodig en staan haar andere wegen open.

De vrouw kan dus haar stoffelijke honger stillen buiten de man om, maar de man kan zijn zinnelijke honger niet bevredigen buiten de vrouw om.

Met andere woorden: het monopolie van de man over de middelen tot bevrediging van de stoffelijke nooddriften is maar denkbeeldig. Het monopolie van de vrouw daarentegen is t.a.v. het sexuele, wezenlijk en absoluut, daaraan kan geen man ontkomen.

De man in zijn sexueel egoïsme, zowel kollektief als individueel, beschouwt zichzelf als de hoofdpersoon op het wereldtoneel.

De vrouw vervult volgens hun opvatting maar twee rollen in het leven: zij is het willoze luxe diertje of de onmondige huisslavin. In de ene rol is zij het verwaarloosd werkdier van de man. Wat er van de vrouw nog overblijft wordt tot een mengsel van lichamelijke en verstandelijke minderwaardigheid verklaard. Jammer genoeg zijn er ook Moslims, die hoewel pretenderen, de Islam op de juiste wijze toe te passen, deze opvatting ook huldigen in strijd met de Koran.

Eva's geslacht heeft tegen deze laatdunkende inbeelding van de man door alle eeuwen heen een hardnekkige en verbitterde strijd gevoerd.

Die strijd voert zij meestal individueel tegen de man die zij als luxdier of als huisslavin te amuseren of te dienen heeft, en dan gewoonlijk met dit gevolg, dat haar invloed en haar betekenis heel wat groter zijn dan de man wil erkennen, zodat de vrouw in de praktijk gewoonlijk het tegenovergestelde is van wat de theorie van haar wil maken.

Zo schijnen intussen beide seksen als twee vijandige machten tegenover elkaar te staan. Wat van nature een is, schijnt door diepe kloven van de seks-tegenstellingen te scheiden.

Er is strijd en vijandschap tussen wat elkaar niet kan ontberen.

En nu beste lezers wil ik vertellen wat de Islaam over de positie van de vrouw zegt.

Geen ander godsdienstboek en geen ander hervormer heeft zoveel gedaan van wat de H. Koran of de H. Profeet Mohammed tot stand heeft gebracht om de positie van de vrouw te verbeteren. *"Lees de Koran en gij zult zien dat aan goede en rechtschapen vrouwen dezelfde positie wordt verleend als aan goede en rechtschapen mannen"*

Van beide sekse wordt in de H. Koran in dezelfde bewoordingen melding gemaakt. De grootste gunst die God de mens heeft geschonken, is de gave der Goddelijke openbaring, en wij vinden in de Koran de vrouwen, die de Goddelijke openbaring hebben ontvangen, met mannen vermeld:

"En Wij openbaarden tot Mozes' moeder zeggende: Zoog hem; wanneer gij dan voor hem vreest, werp hem in de rivier en vrees niet en wees ook niet bedroefd; waarlijk, Wij zullen hem u terugbrengen en hem tot een der apostelen maken" (Koran 28 : 7)

"Toen Wij tot uw moeder openbaarden wat geopenbaard werd."

En toen de Engelen zeiden: *O, Maria! waarlijk, God heeft u gekozen en gelouterd en u boven de vrouwen der wereld gekozen. (3:41)*

De H. Koran geeft aan de vrouwen zulk een geestelijke positie als geen ander godsdienstschrift.

De Koran maakt geen onderscheid tussen man en vrouw, wat aangaat het schenken van beloning voor het goede dat hij of zij doet.

God zegt in Hfdst. 3 vers 194:

"Ik zal het werk van een werker onder U, hetzij een mannelijke hetzij een vrouwelijke, niet verloren laten gaan."

En zo kunt u in talrijke verzen in de H. Koran lezen over de gelijkheid van de vrouw in dit opzicht.

En hoofdst. 33 vers 35 dat van de goede vrouwen en goede mannen spreekt, somt alle goede eigenschappen der vrouwen op precies zoals de mannen die hebben, en eindigt met de woorden:

"God heeft voor haar vergiffenis en een machtige beloning bereid."

Volgens de Koran bestaat er bij God dus geen onderscheid tussen mannen en vrouwen en zij kunnen zich zedelijk en geestelijk tot hetzelfde niveau verheffen.

Men beweert vaak dat polygamie en afzondering (z.g.pardah) zoals de Koran die voorschrijft, de vrouwen meer kwaad hebben bezorgd dan het voordeel, dat zij hebben verkregen. De zaak is dat er omtrent deze twee punten een groot misverstand bestaat, ook bij vele Moslims.

Zoals ik reeds eerder heb geschreven is monogamie in de Islaam regel en polygamie slechts uitzondering. Wat de uitzondering der vrouwen betreft heeft de Koran de vrouwen nooit verboden om voor haar behoeften het huis te verlaten.

In de tijd van de Profeet Mammed gingen de vrouwen geregeld naar de Moskeeën en zeiden hun gebeden in afzonderlijke rij staande achter de mannen op.

Zij hielpen haar mannen ook bij hun veldarbeid. Zelfs gingen zij met het leger naar het slagveld om voor de gewonden te zorgen.

Geen enkel beroep werd haar verboden

en zij konden elk werk verrichten, dat zij verkozen.

De enige beperkingen op haar vrijheid zijn vervat in de volgende verzen:

"Zeg tot de gelovige mannen, dat zij hun ogen nederslaan en hun genitalien bewaken; dat is reiner voor hen; waarlijk God weet wat zijdoen!"

"En zeg tot de gelovige vrouwen; dat zij haar ogen nederslaan en haar genitalien bewaken en haar versierselen niet tonen, behalve wat daarvan zichtbaar is; en laat haar hoofd bedekking over haar boezems dragen. (24:30-31)."

De wezenlijke beperking nu die in deze verzen vermeld wordt is deze, dat zowel de mannen als de vrouwen hun blikken neerslaan als zij elkaar ontmoeten; maar in geval van de vrouw is er de aanvullende beperking, dat zij haar versierselen niet tonen, met uitzondering van wat daarvan zichtbaar is.

Dat de vrouwen met onbedekt gelaat naar de moskee gingen wordt van alle zijden toegegeven.

Er is ook een gezegde van de Profeet dat zegt, dat een vrouw haar lichaam, behalve het gezicht en handen bedekken als zij de puberteit heeft bereikt.

Een beperkte afzondering en een beperkte polygamie liggen de noodzakelijke werkzaamheden van de vrouw derhalve niet in de weg; ze zijn beide bedoeld om haar te beschermen en als een voorbehoedmiddel tegen losse seksuele betrekkingen; die de samenleving tenslotte ondermijnen.

De Islaam wil voorkomen dat de seksuele zeden ons voeren tot seksuele anarchie of geslachtelijke chaos en dat seksuele verbintnissen leiden tot zedelijke ellende, zoals die thans in het Westen voorkomen.

Amien,

God zegene U allen.

M O R E L E O R D E

(DOOR: M.A.GULZAR)

MORELE ORDE EIST OP HAAR EERSTE TRAP, EERBIED VOOR INDIVIDUELE RECHTEN, BETOOND OP GROND VAN RECHT EN BILLIJKHEID. LIEFDADIGHEID EN WELDADIGHEID ZIJN DE HOGERE UITINGEN VAN LIEFDE, DOCH DE EDELERE ASPIRATIE ZULLEN BETEUGELD ZIJN EN GEEN KANS HEBBEN OP VERDERE ONTWIKKELING, INDIEN PERSOONLIJKE RECHTEN NIET SPONTAAN GEËRBIEDIGD WORDEN. BOVENDIEN BETEKENT WELDADIGHEID, ZELFOPOFFERING EN WAAR GEEN PRIVAAT-RECHT OF PERSOONLIJK EIGENDOM BESTAAT, DAAR IS OOK GEEN GELEGENHEID OM ZELFOPOFFERING AAN DE DAG TE LEGGEN.

We kunnen de geest der onbaatzuchtigheid niet beoordelen, indien wij geen gelegenheid hebben gehad om van datgene afstand te doen, wat ons toebehoort of wat wij krijgen zullen.

Individueel-bewustzijn is de moeder van opofferingsbewustzijn. Zelfbewustzijn schept ongetwijfeld zelfzuchtige gewoonten, maar zelfopoffering houdt ook in opoffering van het eigen ik.

Hoe kan ze anders worden betoond, indien het eigen ik niet binnen het gebied van onze geestelijke waarneming ofwel innerlijke beschouwing bestaat.

Hoe ons zelfbewustzijn tot wereldbewustzijn te verheffen, opdat wij zo voor alle andere eenheden kunnen voelen als voor onszelf, is een groot probleem, doch desondanks een wel te verwezenlijken ideaal.

Ter illustratie diene het moederbewustzijn.

Een moeder voelt meer voor haar kinderen dan voor zichzelf.

Het individueel-bewustzijn is in haar geval veredeld tot iets hogers.

Ook is dit het geval met vele goedaardige vrouwen, als zij kinderen verzorgen, die zijzelf niet hebben gebaard.

De Heilige Koran wijst op dit vermogen van zelfopoffering in de volgende bewoordingen:

"God gebiedt u billijkheid, rechtvaardigheid en weldadigheid te betrachten in uw handelingen jegens anderen, net zoals gij die in acht neemt ten opzichte van uw eigen familieleden."

Onbaatzuchtigheid immers vindt in de regel haar natuurlijke uiting in een familiekring.

Het familieleven is naar het oordeel van Profeet Mohammed, de beste kweekplaats van verheven zeden, waar liefde, gehechtheid en hartigheid onder de natuurlijkste en geschiktste omstandigheden gedijen.

Het familie-bewustzijn moet in nauwenoeg alle gevallen na echtelijke relatie, uit zelfbewustzijn ontstaan, verschillend natuurlijk in graad, vanwege verschillende omstandigheden en verschillend temperament.

Om het einddoel evenwel te bereiken moeten we verder gaan en vele tussenliggende trappen doorkruisen tot wij bij het kosmische- of beter gezegd- het God-bewustzijn komen, waar wij in het bewustzijn van anderen opgaan en de behoeften van al wat buiten ons is, ons aangaan.

Jezus had dezelfde kijk, doch had een langere loopbaan nodig met een goed geregelde code van discipline.

Een evolutie van het dierlijk-bewustzijn, waarin wij geboren zijn, tot God-bewustzijn is geen gemakkelijke taak.

Behalve individueel- en familie-bewustzijn, zijn er vier andere tussenliggende trappen om op te gaan, voordat wij de laatste trap bereiken.

De vier trappen zijn:

- het stambewustzijn;
- het rasbewustzijn;
- het landbewustzijn en
- het mensdombewustzijn,

waar wij voor ieder mens, zonder onderscheid van ras, kleur of geloof, zo voelen als wij voor onszelf voelen.

Daarna komt het kosmische bewustzijn.

Wij zijn dan met Goddelijke attributen omkleed geworden en beginnen nederig met de Heer te wandelen.

Een blote grondslag van enkele verspreide denkbeelden, hoe teder menslievend en edel ze ook mogen zijn, is niet wat wij nodig hebben. Een code, systematisch en volledig, die in elke levensomstandigheid voorziet, is vereist.

Alleen de grondige studie van de menselijke natuur met een toereikende kennis van haar capaciteiten en tekortkomingen, kan de codificatie van geschikte wetten voor onze opheffing mogelijk maken. Zulk een Code moet en kan alleen komen van de bron aller schepping, daar Hij alleen weet wat in de menselijke natuur verborgen ligt.

Bovendien kan een wet van GOD, alles welbeschouwd, onderwerping afdwingen waarop enige menselijke instelling moeilijk aanspraak kan maken.

Behalve Liefde, zit er een andere hartstocht in onze natuur ingeworteld, die een zeer belangrijke rol speelt in de structuur van de menselijke samenleving en de vorming van ons karakter.

Het is boosheid om liefde te winnen.

De een veroorzaakt zonder de ander wanorde en kan haar juiste functie niet vervullen.

Liefde is ongetwijfeld het voor-naamste, doch boosheid binnen haar rechtmatige grenzen is haar rechtmatige dienaar.

Indien de verbetering van degenen, die in dwaling zijn een goede en noodzakelijke blijk van liefde is, (en dat vereist in de meeste gevallen, de aanwending van de een of andere disciplinaire maatregel) dan zal boosheid slechts een strenge uiting zijn van liefde.

Dit, en de verdediging tegen vervolging en onderdrukking in haar verschillende vormen, zijn de enige twee wettige gelegenheden om boosheid aan de dag te leggen; gelijk in de Koran is bepaald.

Alle andere openbaringen van boosheid zijn ongewenst en ook laakbaar.

Men vergete niet, dat onze andere hartstochten, begeerten, instincten, genegenheden en zeden (in een woord, al wat het menselijk-bewustzijn uitmaakt), uit twee dierlijke bronnen voortkomen.

Deze zijn begeerte en boosheid der hartstochten.

Godsdienst en elke ware filosofie, trachten ze te hervormen en ze tot goede menselijke zeden te maken, ze te vergeestelijken en ze op te heffen om de grenzen te worden van God-bewustzijn; met Goddelijke liefde als haar hoofddoel.

Met andere woorden om de godsdienst van liefde te ontdekken.

Het is geen gemakkelijke taak, die door conferenties en synoden volbracht kan worden.

Doch het valt binnen het gebied van de Godsdienst, die van God komt en de Heilige Koran bracht deze Godsdienst.

Indien de Godsdienst een naam moet worden gegeven, kan die geen betere naam krijgen dan ISLAM, de Godsdienst van onderwerping aan de Heer en erbarming over de mens.

Men vergeet niet, dat Jezus geen naam voor zijn volgelingen koos. Evenmin zou hij anderen toegelaten hebben zulks te doen.

Zijn Godsdienst was de godsdienst van de stam waartoe hij behoorde. Het week in sommige opzichten zeer terecht af van de Algemeen aangenomen denkbepelden der Joodse Kerk af.

Om die reden werd zijn volgelingen de bijnaam gegeven van Nazareners, onder welke naam zij gedurende drie eeuwen doorgingen, tot het Concilie van Nicca in de vierde eeuw de oorspronkelijke naam in Christendom veranderde. Indien wij in God geloven, moeten wij een naam kiezen die meer bij zijn godsdienst past.

God is niet tot enig land, natie of secte bepaald, daarom moet de Godsdienst van Hem afkomstig, nationaal in zijn naam zijn en geen betrekking in zich hebben op enig byzonder individu, land of ras.

Het Hindoeïsme, het Jodendom, het Boedisme, het Christendom, het Mohamedanisme - een naam de Islam verkeerdelijk gegeven-, (enz.) zijn

namen die de Godsdienst van God "de Heer aller werelden", onwaardig zijn.

Dat alles riekt naar iets, dat tot zekere grenzen bepaald is.

Zij duiden op zekere grenspalen, weerzinwekkend voor degenen die buiten de grenspalen leven.

De Koran stelt daarom de schoonste en -mag worden gezegd- de meest alomvattende naam voor de Godsdienst van het mensdom: "ISLAM", onderwerping aan God.

De wereld van heden heeft een universele godsdienst nodig, die alleen de Godsdienst van liefde in de ware zin des woords kan zijn; en die universeel is in zijn benaming.

Universele broederschap van de mens onder het universele vaderschap van God, moet ons doel zijn dat geen onderscheid kent in klasse, geloof, ras of kleur.

INDIEN HET EEN GODSDIENST TOT DE DAG VAN VANDAAG GELUKT IS HET TOT REDELIJKE HOOGTE TE BEREIKEN, IS HET ZOALS TOEGEGEVEN WORDT: "DE ISLAM."

ZIJN DE DAGEN VAN IDI AMIN GETELD

(door M.S. SEWPERSAD)

Vandaag laten wij Idi Amin, president van het Oostafrikaans land Oeganda de revue passeren, die zoals bekend een schrikbewind in zijn land heeft gevestigd. Na bijna zes jaar diktatoriaal beleid, dat merendeel gekenmerkt is door moord, marteling en onderdrukking schijnt "Big Dada", zoals Idi Amin bekend staat eindelijk de macht te ontglippen. Waarnemers in Oost-Afrika geloven dat een staatsgreep tegen hem niet slechts mogelijk, maar waarschijnlijk is.

Dit kan alleen maar goed nieuws betekenen voor de 10 miljoen Oeganda's die de slachtoffers van zijn sadistisch wanbewind zijn geweest - zij het ook goed nieuws, getemperd door de vrees dat Amins opvolger een nog grotere tiran zou blijken te zijn.

Bekleed met de absolute macht over leven en dood, meestal uitgeoefend volgens zijn persoonlijke gril, heeft Amin sinds zijn gewelddadige machtsaanvaarding in januari 1971 minstens 50.000 van politieke of stamvijandschap verdachte mensen ter dood gebracht.

"US News and World Report" spreekt zelfs van 250.000 doden.

De verhalen over wreedheden en moorden die vanuit Oeganda doordringen, zijn eenvoudig ongelooflijk. Nog slechts enkele maanden geleden werd b.v. een hele universiteit met tanks verwoest, omdat zijn half an-alfabetische zoon door medestudenten geschuwd werd.

Het land zelf verkeert in een toestand van volslagen chaos - diplomatiek, economisch, sociaal en militair - tengevolge van Amins wanbeheer.

Het wekt geen verbazing dat de aanhang van de president meer en meer afneemt. Er is reeds een aantal moordaanslagen op hem gepleegd. In Kampala wordt er gezegd dat hij nooit twee nachten achtereen in hetzelfde bed slaapt en dat hij nooit van te voren bericht geeft waar hij zich zal bevinden.

Idi Amin kwam in het wereldnieuws door zijn ergerlijke uitlatingen over geschiedenis en wereldzaken die dikwijls over Radio Kampala worden uitgezonden.

In zijn uitspraken heeft hij bewondering te kennen gegeven voor Adolf Hitler ("een groot man"), president Julius Nyerere van Tanzania een lafaard, een protituee en een oud wijf genoemd; Henry Kissinger als onintelligent aangemerkt omdat hij nooit met hem had overlegd; de VN gevraagd hun best te doen om de SU en China te verenigen; aangeboden de leiding van het Britse Gemenebest van koningin Elizabeth over te nemen; en openlijk gespekuleerd over de nasleep van een mogelijk moord op Kenya's president Jomo Kenyatta. In feite betekende deze spekulatie een flagrante schending van de diplomatie etiquette.

Een aantal belangrijke Afrikaanse staatshoofden hebben partikulier laten weten dat zij zich niet tegen het denkbeeld zouden verzetten. Het is hier interessant om nog eens te vermelden dat Amins voornaamste militaire steun komt van kolonel Gadaffi van Libie.

Ondanks de vrees voor het tegendeel, is het voor het volk van Oeganda te hopen dat de man die t.z.t. "Big Dada" zal opvolgen, het afglijden van het land in vergetelheid zal kunnen omkeren en iets ongedaan maken van de schade die het volk door Amins chaotische despotisme is berokkend.